

Zdařilé a i počínající pokusy o znovuoživení téměř „mrtvé historie“.

V únorovém vydání časopisu „Glaube und Heimat“ byla zmínka o rodině Makulových, která v Omleničkách u Kaplice příkladně provedla pozoruhodnou záchranu původně vlastního domu. Impuls vyšel od paní Doris Bendl, jejíž rodina se po válce dostala do Německa. Byla příbuzná Makulových s rodinnými vazbami na Blansko (u Kaplice). Erika, Johann a syn Mario Makulovi obětovali 6 let svého života, také i mnoho peněz a práce - a výsledek je obdivuhodný. Více o nich i v této rozhlasové relaci, která vznikla v poslední den loňského roku <https://cba.fro.at/537046>.

Existují jiné, podobně úspěšné projekty v kaplické oblasti? Ano, je jich dokonce více, i když většinou menšího rozsahu. Pokud jde o velikost, jsou ještě důležitější projekty bývalých hradů Pořešín, severně od Kaplice a Tichá, jižně od Kaplice. Muž v pozadí obou těchto monumentálních projektů je ing. Radek Kocanda, jehož rodina má kořeny v dolnorakouské Weitře a přesídlila na začátku 20. století do jižních Čech.

Má značné pochopení pro německou minulost této oblasti a při jednom rozhovoru, konaném nedávno v domě Makulových v Omleničce, uvedl výslovně, že německá část někdejší společné kultury v naší oblasti dodnes citelně chybí. V červnu roku 2022 má být v každém případě renovovaný hrad Tichá slavnostně otevřen. Pokud by pak následně plánovaná stálá výstava mohla být doplňována předměty, které by měly připomínat také německou minulost této oblasti, byly by v tomto dědictví středověku dobře umístěny (a „mostem“ do nedalekého Rakouska). Případní dárci takových předmětů jsou vítáni a mohou se ozvat (Radkův spolek „Hrady na Malši“ je dostupný na internetu pod www.hradynamalsi.cz, kde jsou také obrázky těchto hradů).

Moje dnešní zpráva navazuje nyní na mail, který jsem dobře před rokem dostal od Hermanna Proksche, zpravodajce časopisu „Glaube und Heimat“ pro oblast Panny Marie Sněžné (Maria Schnee) a okolí. Přeposlal mi právě mail od Radka Kocandy, který tak jako já bydlí v Kaplici, a kterého jsem až do té doby znal pouze od vidění. Hermann pochopil z Radkova mailu (ke kterému byl připojen velmi objemný soubor) nejprve pouze to, že se jednalo o faru v Malontech. Podával to v tom smyslu, že tam má být cosi renovováno, a tázal se mne, co je v plánu? Prohlédl jsem si to – a musel jsem ho zklamat, neboť se jednalo o poslední, dobře míněný, výkřik památkářů z oblasti jižních Čech, kteří se pokoušeli poukázat na historickou hodnotu tohoto bohužel skutečně velmi zruinovaného objektu. Je zbytečné chtít někoho obviňovat. Sdělil jsem tedy Hermannovi, co jsem z těchto podkladů mohl vyčíst a měl jsem pocit určité bezmoci. Nebylo to ale poprvé, kdy jsem pak začal přemýšlet, jaké by se pro takovou bezvýhodnou situaci dalo přeci jen najít to nejlepší řešení.

Výsledkem bylo tzv. Malontské Memorandum, jehož text je otištěn níže. A představte si, po uplynutí téměř přesně jednoho roku a bezpočtu zdouhavých vyjednávání se zdá, že se podařilo přimět tři hlavní strany ke spolupráci. Byl založen spolek, který tak jako mezitím i malontská fara založil transparentní účet a který má alespoň pro první práce k dispozici určitou částku od dárců. A existuje závazný příslib z úřadů památkové ochrany, podporovat tento projekt finančně, jak to půjde. Víc k tomu během příštích měsíců.

Jako příklad, jehož záchrana je sice teprve na začátku (fara Malonty), má být tento malý jihočeský okruh z Omleničky přes Pořešín a Tichou a Malonty zakončen tímto „Malontským Memorandem“, které během několika týdnů podpořilo více než 160 částečně významných osobností z jižních Čech a rakouské příhraniční oblasti resp. zástupců rodin odsunutých v Německu, mnozí z nich nejprve svými podpisy, četné byly ale i přísliby v případě potřeby poskytnout finanční dar (příslušný jmenný seznam viz také v internetu na konci Memoranda zde: [https://slunceasvoboda.eu/storage/files/1/PDF/Word_apod/Malontske Meinetschlaeger Memorandum.pdf](https://slunceasvoboda.eu/storage/files/1/PDF/Word_apod/Malontske_Meinetschlaeger_Memorandum.pdf))

S touto podporou v pozadí mi bylo umožněno vést debatu tím směrem, že snad i v tomto případě lze očekávat úspěch – jistě bude celá záležitost pokračovat jen postupně krok za krokem a nikoli ze dne na den. Ale jak se ještě před rokem zdál být pokus o záchranu z říše fantazie, tak se dnes jeví, že jsou subjekty, které se na tom podílejí, už srozuměny s tím, že by záchrana tohoto historického dědictví byla přeci jenom v zájmu všech zúčastněných.

Kdyby Radek Kocanda nepředal mail Hermannu Prokschovi a ten zase mně a nebyly podniknuty následné kroky, vycházející z níže uvedeného Malontského Memoranda, byla by v této obtížné době koronavirové pandemie i historická a vlastně památkově chráněná budova malontské fary asi již „mrtvou“ záležitostí.

Rodina Makulových a Radek Kocanda ukázali, že to může jít i jinak. Tím se musíme a také budeme řídit a samozřejmě v tomto smyslu i nadál jednat. Děkuji za Váš zájem a případně i podporu.

Bernhard Riepl

(Člen představenstva Spolku pro záchranu fary v Malontech)